

Giới thiệu Vì Cậu Là Bà Già Noel Của Riêng Mình Tôi

Truyện ngắn kể về một cô nhóc không có gì nổi bật và một chàng trai tốt bụng, luôn được những cô gái khác ngưỡng mộ vây quanh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Cậu Là Bà Già Noel Của Riêng Mình Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi thu lu một chỗ trong lớp học. Giờ ra chơi giữa ba tiết đầu khá dài và tôi như mắc kẹt giữa bao tíc tắc đó, lôi cuốn sách bài tập toán ra làm nhưng dù đã chép đi chép lại phương trình ra giấy nháp cũng chưa thể đặt bút tính. Không thì tôi ngồi cạy vết bút xóa trên bàn, viết đề vài chữ lên và xóa lại như một chu trình.

Lại thêm một đám con gái xúm xít lấy gã con trai bàn trên, lần này còn có những nữ sinh ở lớp khác đứng với ngoài cửa sổ để tặng quà. Xin mạn phép gọi cậu trai mới 18 tuổi là gã, hừ, có lẽ vì tôi là số ít kẻ không được thích gã cho lắm, và số ít đó hình như chỉ có một thành viên. Gã không những được con gái ngưỡng mộ mà cả tụi con trai cũng đánh giá là chơi được, thậm chí còn rất nhiệt tình với bạn bè. Nếu tôi ngồi ở một chỗ khác thì có lẽ cũng đã tham gia vào hội phát cuồng hân rồi nhưng vị trí bàn trên bàn dưới đã cho tôi những dẫn chứng để không thể này sinh tình thương mến thương với gã.

Hắn là Nam Phong, kẻ mà luôn luôn coi trò bắt nạt tôi làm thú vui và ngày ngày khai thác từng li từng tí sơ hở của tôi làm trò.

Có một sự thú vị trong số 50 thành viên lớp tôi, đó là số lượng những người vắn P rất nhiều, và giáo viên chủ nhiệm lớp khá trẻ nên cô thích sắp chỗ ngồi theo “tứ lầy” phụ âm. Hồi đầu mới vào lớp, tôi ngồi bàn có duy nhất ba thành viên phía cuối lớp, ghép lại thành Phuong - Phong - Phú. Tới kì hai, lớp có thêm thành viên mới - là cái tên Nam Phong đó đấy, thế là cô đã xếp cho các chàng gió ngồi cạnh nhau.

Hiếm mà lớp nào lại có tới tận bốn người tên “Phong” nên các “gió” lớp tôi được mệnh danh là tứ quý, mỗi chàng mang vẻ đẹp riêng. Người là Thanh Phong - âm thanh của gió, nổi tiếng nhẹ nhàng với tụi con gái. Người là gió biển - Hải Phong được biết tới như một anh chàng ga lăng tới hoàn hảo. Một gió siêu cấp là Đại Phong, cậu này nhà giàu học giỏi, không chê vào đâu được. Còn con gió đến từ phương Nam kia thì được mệnh danh là hoàng tử lạnh lùng. Ôi trời ơi, lạnh gì tên đó, hân nóng thấy ón luôn. Nhưng độ “hot” của họ thì thật đáng kể, đến nỗi mà mỗi giờ ra chơi mấy chị lớp trên còn giả bộ đi qua lớp để ngắm ngĩa họ, thầy cô giáo nào dạy buổi đầu tiên cũng phải hỏi “Nghe nói lớp này có tứ quý gió?”.

Cái vẻ mặt khinh khỉnh ít nói nhưng lại rất chu đáo với con gái của cả “đám” gió thật lằng lằng. Lúc nào cũng thấy họ đi với nhau, mà có cúp học cũng nghỉ cả bàn, nên họ xuất hiện là cứ lung linh theo đúng phong cách P4. Nếu chỉ ngắm nhìn từ xa thì âu cũng chẳng ai tin được kể từ ngày tên Nam Phong tới tứ quý gió được lưu danh trên sổ đầu bài thường xuyên. Và sứ mệnh của tôi, một đứa con gái vốn theo trường phái sống yên biển lặng, ngoan ngoãn tuyệt đối trong mắt giáo viên, hết như cục đá bị ngăn chặn gió thổi quá mạnh, do đó tôi được chuyển lên ngồi cạnh các đồng chí ấy.

Và một gió đương nhiên phải ra đi, chính hắn, hắn được xếp ngồi ngay trên tôi.

Sự xáo trộn chỗ ngồi đã khiến tôi nhận về những ánh mắt không mấy thiện cảm từ hội hâm mộ các gió. Ngay hôm đầu tiên ngồi cùng, các lằng lằng cũng lạnh te và chẳng buồn tiếp chuyện với tôi. Tối giờ sinh hoạt và tự học, tên gió thứ tư quay xuống và bắt đầu lộng hành, hân rú mấy tên kia chơi trò gì đó, rung bàn phá bình việc học tập của tôi.

- Trật tự!

Thế rồi hân quay lên, nhiều lần như thế, tôi luôn xen vào những lúc phong ba bão táp, các gió thi nhau thổi và rồi họ đành phải nhịn quay đi. Về như trong mắt họ tôi giống một con nhóc đóng vai phản diện, chuyên ngồi lê đôi mách kẻ xấu với cô giáo nhưng nhờ thế mà sổ đầu bài của lớp thoáng đáng hân. Cứ ngỡ mọi việc sẽ tốt đẹp và hòa bình thì đúng một hôm, tên Nam Phong đó quay xuống và tuyên bố:

- Đây người đẹp, kể từ tuần này tên người đẹp sẽ được lung linh trên cuốn tạp chí kia.

Nói tôi là người đẹp cũng đúng, vì dấu sao bàn chỉ có mình tôi là con gái, còn cuốn tạp chí kia thì ai cũng biết là gì rồi. Tôi nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. Người luôn biết chừng mực như mình sao có thể bị cảm dỗ bởi tụi gió này chứ.

Hôm đó các đồng chí tự nhiên trật tự hân, giờ Anh Văn. Giáo viên dạy chúng tôi nổi tiếng nghiêm khắc, nhưng đây là môn thể mạnh nên tôi cũng chẳng lo sợ gì. Cô giáo vừa bước vào cả lớp đã nghiêm trang đứng chào, vẫn như thông lệ cô kiểm tra bài cũ. Tụi con trai ngại nhất môn này, chúng toàn mượn vở tôi chép hoài, nhưng từ ngày tên Nam Phong kia đến vở tôi không mấy được ưa chuộng.

- You! - Cô chỉ về phía tôi, tôi có xung phong đâu nhì, à, là cậu ngồi bàn trên, lúc này tôi chưa có ghét hân.

Tên Nam Phong có vẻ rất thích thể hiện, hân giơ tay lên bảng làm anh hùng cứu nguy trong sự ngưỡng mộ của cả thiên hạ.

- Ê, đằng sau cậu có tờ giấy gì kia! - Tôi vừa mới phát hiện ra nhưng hân đã lững thững bước lên bảng.

Cô yêu cầu nói về một chuyến đi chơi đáng nhớ. Hân quay xuống lớp và bắt đầu trả bài.

- He's Gay!, She's Les. Ai đã viết vào áo Nam Phong? - Cô giáo tỏ rõ vẻ tức tối, hân ta thấy vậy ngoảnh ra sau lưng giật lấy tờ giấy dán bằng băng dính trắng trên lưng áo.

"Khẩu ngữ" còn có hình mũi tên, một hướng lên trên, một hướng sang trái, có nghĩa là lúc rồi cậu ta quay xuống lớp, từ "She" đó ám chỉ cô giáo, còn khi cậu ta ngồi dưới là nói về cô học sinh giỏi anh nhất khối, con cưng của cô.

- Ai? - cô lộ rõ vẻ tức giận. Trò đùa này không có đường tồn tại trong tiết học này. Rồi tôi chợt nghĩ tới lời tên Nam Phong kia nói, nếu một khi mình đã bị phục kích thì có chối đàng trời. Chỉ vì tôi chia rẽ tình cảm huynh đệ của gió mà vướng vào cái gò quý này ư, đó, bắt đầu từ đây tôi không có chút thiện cảm với hân.

Cô lấy tờ giấy đi xuống bàn nằm vì cô chắc chắn chỉ có một trong những thành viên bàn dưới chơi trò này. Thảo nào nãy rồi tự nhiên tên Phong ngồi bên phải cứ hỏi bài tôi, hồng gây sự chú ý cho đồng bọn, hoặc có thể chính tên Nam Phong tự dán và tự nhận mình là Gay.

- Em làm ạ! - Tên Phong ngồi đầu bàn lên tiếng, đứng dậy nom rất nghiêm túc.

- Không phải anh! Anh ngồi ngoài không thể vuron tay với lên được. - Cô soi chúng tôi.

- Là Em! - Tên thứ hai ngồi kế cũng đứng dậy, tôi chả hiểu gì sất.

Cô bạn siêu giỏi tiếng anh cũng quay xuống, tỏ rõ vẻ khó chịu.

- Không phải bạn ấy, là em ạ - Và tên Phong góc trong cũng đứng dậy.

Lạ thật, tưởng họ đổ tội cho tôi cơ mà. Định phô bày tình thân đoàn kết hồng tạo lòng thương cảm với cô giáo đây mà, rồi cuộc họ định bày trò gì.

- Trò Phuong, tôi luôn tin tưởng em, nói cho tôi biết cậu nào nghịch trò này. - chất giọng gay gắt của phụ nữ tuổi tứ tuần khiến tôi giật bắn mình.

- Là em ạ! - Cả ba cậu thanh đồng thanh đáp.

Cô không chấp nhận kiểu nhận lỗi hội-đồng, đưa ánh mắt xoáy vào tôi.

- Dạ... em cũng không rõ! - Tôi không biết có nên lo cho sự an nguy của bản thân lúc này không, có lẽ cô không nghi ngờ tôi mà là muốn tôi bán đứng bạn bè hơn.

- Đừng có bao che, em ngồi dưới không lẽ nào không biết, nếu không nói tôi sẽ chỉ phạt em và kẻ thủ phạm thì chẳng làm sao cả.

- Em... em không biết thật mà. - Tôi ré lên bất lực, sao lại có thứ kì quái giáng xuống đầu mình như thế này chứ. Vốn dĩ tôi là đứa có chết cũng không chịu khai ra bạn bè nhưng mấy tên gió này có phải bạn tôi đâu.

Vậy là đúng như "tiên liệu", tên tôi được trưng bày trong sổ đầu bài thay thế cho Tứ quý như những tiết khác. Tôi nhăn nhó ngồi lì một chỗ, vẽ mấy mẫu hình nhân rồi tô chì chẳng chịt lên. Cái mặt bí xị của tôi khiến mấy hân không dám ho he gì sau đó. Riêng tên gió Nam thì công khai cười hả hê. Ủ, tại tôi ngồi thế chỗ hân nên sinh đồ kị, thiện tai thiện tại, tôi cố lờ đi không chấp.

Lần thứ hai, thứ ba, rồi những lần tiếp theo, tên tôi trở nên quen thuộc với cuốn sổ hơn, khi thì đề chuông réo inh ỏi trong giờ học, mà kẻ nháy chính là tên Nam Phong, khi thì bị giấu dếp đến nỗi hét toáng lên bức tức. Có lần hân mang đến một túi bánh gấu siêu ngon mà chỉ tặng riêng tôi và nói rằng tạ lỗi, khiến tôi mũi lòng và lòi ra ăn ngay trong giờ học trước mặt đám con gái, cứ thế tên tôi lặng lẽ ngự trên bảng tổng kết cuối tuần và đứng thứ nhất.

Hôm sinh hoạt lớp, giáo viên chủ nhiệm còn không tin nổi, cô phê bình tôi và thực sự thất vọng. Hai con mắt tôi ngân ngấn nước, tưởng như chỉ cần hạt bụi bay qua sẽ chảy tong tong. Cảm giác sợ sệt, pha lẫn ảm ức mà không thể thanh minh cứ bám đuổi theo mãi. Tôi đứng lên đòi xin chuyển chỗ, nhưng lúc này các Phong dường như đã thấy lỗi nên nghiêm túc hân và hứa với cô sẽ ngoan ngoãn, cô cho thời gian 1 tuần để sửa lỗi. Cũng từ đó tôi biết nước mắt con gái có giá trị với tụi con trai ghê gớm. Ấy nhưng tên khi gió kia đâu có được như thế, hân ném bịch giấy thấm xuống dưới, trong giấy tờ nào cũng có mấy hình kí họa xấu xí kèm lời nhắn nhủ: "*Cố lên, phía trước còn nhiều trông gai lắm!*".

Dần dần công nghệ chém gió với tôi trở nên phổ cập, tôi đã thay thế hoàn hảo vị thế của tên Nam Phong kia. Ngưỡng tưởng mấy anh chàng có nhiều vệ tinh đeo đuổi trong bàn có kinh nghiệm tình trường lắm mà tên gió lớn nhờ tư vấn cách nắm tay con gái thế nào khiến tôi cười sảng sặc đến độ bị tên con trai bàn trên lườm cháy ruột, ảnh hưởng tới việc học tập của gã. Rồi khi vô tình trông thấy Thanh Phong đi cùng một em gái khóa dưới, đến lớp tôi định bỏ bô cái miệng cho mấy bô lão tên Phong còn lại thì đã được một cục kẹo bông giòn rở to. Tôi im ỉm với phần hồi lộ dễ thương đó. Chúng tôi chung sống hòa bình dưới ngọn cờ xã hội chủ nghĩa, nhiều khi tôi lười không muốn gọi cả tên các thành viên nên kiệm lời giản lược chỉ gọi là Hải, Thanh, và Đại. Tụi con gái cũng bắt chước theo nhưng đều không được tiếp, còn với tôi không nghe cũng phải nghe, cứ "vớ vẩn" tôi không bao che cho là chết. Trừ tên Nam Phong cảm có ai gọi tắt được bởi chả có giới hạn nào cho hân.

Cũng nhờ tám bình phong cao to bên trên che lấp và tài ăn nói khéo léo của mình nên hầu hết tôi không bao giờ bị để ý nhưng thi thoảng những trò đùa có một không hai của tên đó cũng khiến tôi điêu đứng vì bị dọ lên thót.

- Từ giờ tôi sẽ gọi các ông là gió Lào, gió Bắc và gió Nồm - Trong giờ địa lí, tôi khởi động bộ loa của mình.

Mấy gió nhìn tôi không chút thiện cảm, tên bàn trên kia cũng chen vô:

- Thế gió này là gió gì? - Hấn chỉ vào mình.
- Gió quạt! - Tôi cụt lủn.
- Vậy gọi bà là Trương Tam Phong được đó! - Hấn cười hô hô, rồi tiếng lan rộng ra toàn cầu.

Chả là trong lớp vẫn thường có các bạn trùng tên, để dễ dàng nhận dạng tên người được gọi sẽ được ghép cùng tên phụ huynh. Các thế hệ học sinh đã cho nó là một thói quen và bản sắc văn hóa thiết yếu. Cha tôi tên Trương, cả lớp vẫn hay gọi tôi là Phương Trương hay PT. Nào ngờ đầu óc tên này lắm chứ quá, lại tìm cho tôi một biệt danh quá ư độc đáo. “Trương Tam Phong” - kể từ đó cái tên này theo tôi suốt những năm học còn lại. Trương Tam Phong nếu tôi nhớ không lầm là một nhân vật trong bộ phim cùng tên ngày xưa chiếu trên VTV3 do Trương Vệ Kiện thủ vai chính, ngày đó tôi cũng mê anh diễn viên ấy lắm nhưng sẽ tiếp tục hăm mộ nếu như tên đó không đem cắt đồng hình có ảnh anh ta dán khắp chỗ ngồi tôi.

- Đáng ghét! - Tôi quay mặt đi ngẫm nghĩ một lúc - Vậy hay tôi gọi ông là gió Tín Phong cho cùng chủng loại.

Tôi lúc ấy chỉ muốn đập bàn đập ghế thể hiện sự thích thú. Có mấy ai biết tên mẹ hấn ngoại trừ tôi, mấy tên còn lại xoa cằm suy nghĩ, còn riêng hấn chắc hăm hực lắm lắm. Chả là có lần tôi đến sớm thấy hấn hi hục gĩa chữ kí mẹ trong sổ liên lạc nên đã ra tay giúp đỡ.

Và từ đó hấn được gọi là Tín Phong, một thành công lừng lẫy năm châu, hiếm khi mà tôi đáp trả được hấn. Tuy nhiên có mỗi mình tôi hiểu được thâm ý.

*

Bạn đang đọc truyện *Vì Cậu Là Bà Già Noel Của Riêng Minh Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi ôm cặp nhăn mặt kêu đau, than thân trách phận. Sáng hôm đó bụng tôi đau dữ dội, toàn thân bủn rủn.

- Nuốt phải dao găm hay cái gì mà để đau bụng thế chứ? - thấy tôi la ó dữ dội mấy Phong cũng xúm lại hỏi han.
- Thì ăn trứng gà với cốc sữa thôi mà, tại hôm nay lịch học bận quá nên ăn nhiều chút đảm bảo sức khỏe.
- Trời ạ! Ăn cái đó không đau bụng mới lạ! Con gái gì mà mấy cái căn bản đó cũng không biết, rõ phiền phức! - Giọng tên con trai bàn trên dữ tợn thấy lạ, hấn quay xuống tức thì.
- Ờ hay, tôi đau bụng thì phiền phức gì tới người bàn trên chứ? - Tôi bực dọc, đã không quan tâm đến bạn bè thì thôi lại còn nói, vừa dứt câu tôi tá hỏa chạy vào khu nhà sau giải quyết chuyện riêng tư.

Lúc vào lớp cũng đã hết giờ ra chơi, tôi xoa bụng ngồi úp mặt than vãn. Đúng là tham ăn, tại sáng tiếc rẻ cốc sữa của ông anh trai chưa kịp uống nên tôi đã uống cạn mới đi. Nom tôi nhọt nhọt, mồ hôi đầm đìa, các Phong cũng không ra ngoài chơi nhưng họ ngồi chờ điện tử qua điện thoại (T.T).

- Này! - từ trên thả xuống chai nước và viên thuốc suýt thì trúng đầu nếu tôi không có gió Lào đỡ hộ. Trợn mắt lườm cho tên Tín Phong kia nhưng mau chóng ánh mắt tôi trở nên biết ơn vô cùng, có người mua thuốc cho chả sướng điên lên, lại còn từ hotboy số một của trường thì tuyệt vời.
- Thuốc sắp hết hạn uống cho đỡ phí, để ở nhà chất thành đồng!

Đúng là có ác cảm thì không tài nào gỡ bỏ được, nếu có nguyên cả vì tôi đã soi kỹ hạn sử dụng mới dám dùng, tên Tín Phong kia rõ là kinh tế, mà nhà hấn đúng là có hiệu thuốc to đùng gần trường, đứa con gái nào lớp tôi chả được hấn quan tâm theo cách đó nhưng riêng tôi vớ phải hàng sắp hết hạn có cay không chứ. Tôi uống thuốc mà nuốt không nổi, đã thế gió Bắc lại còn thêm:

- Thế nếu bạn Trương Tam Phong không dùng, để hết hạn thì vất đi à?
- Không, số thuốc này tới lúc đó sẽ chuyển cho đàn “nợ” chữa tiêu chảy cấp đó. - rồi cả đám hấn cười ha ha, tôi chỉ còn biết ước ao về cái túi bảo bối trong Tây Du Ký nhốt hết đám gió này lại.

*

Hôm bữa, tôi đi học thấy có lá thư trong ngăn bàn, lại đề tên người nhận Thu Phương nên chả có gì đáng ngại lôi ra đọc.

- Coi nào! - Còn chưa kịp xé phong bì tên Tín Phong đã giật lấy - Thư đe dọa à?

Tôi tức tối ngoảnh mặt đi, để khi hân hờ nụ cười hồ hồ quen thuộc tôi mới có cơ hội lấy đọc. Bức thư chỉ có vài câu, được viết nắn nót trong tờ giấy đôi.

“Gửi Phương,

Mình là một bạn nam có việc muốn phiền bạn đôi chút. Tại con gái lớp mình, rồi cả trường đều say tứ quý Phong quanh bạn quá nhiều, điều đó thật không hay chút nào. Tại sao bạn không làm mối cho họ để họ không còn là của “chung” nữa, mình thấy bạn cũng được đó!”

Ngồi trong lớp học, hề nghĩ đến nội dung bức thư mà tôi cười chảy cả nước mắt, đến nỗi mà các giáo viên cũng cảm thấy khó chịu với sự cười không điểm dừng đó. Thi thoảng tôi lại chép miệng ngân nga vài câu:

- Giảng sinh sắp đến rồi, phải tìm mấy gái cho các giáo viên thôi!

Và tôi bắt đầu lên kế hoạch gán ghép cho những kẻ độc thân vui vẻ, hồ sơ dự tuyển gửi tới vô vàn, biết bao bạn nữ xinh đẹp mong chờ sự “nâng đỡ” của bà mối này, dù ít dù nhiều tiếng nói của tôi cũng có giá trị.

- Linh tinh! - Và mấy chàng giáo viên sướng số người được tiến cử. Tôi còn cố gắng hẹn gặp các cậu đi chơi để rủ rê mấy đứa em mình nhưng cả thầy cả người có được mỗi tên Tín Phong thôi, đã thế còn vác theo con cún cưng đến ăn tiệc. Cả buổi chỉ thấy hân hân chăm chăm con chó từng li từng tí, hỏi câu nào nói câu đấy, còn không cũng chẳng buồn lên tiếng.

Đến hôm sau tôi lên lớp và gắng hỏi sao không ai chịu đi thi nhận được quà giảng sinh sớm từ ba cá thể cùng bàn. Tâm lý như thế khiến tôi chẳng còn hơi than trách. Là ba hộp quà từ ba chàng giáo viên, mỗi hộp một màu, lắc qua lắc lại thì thấy nhẹ hều, tôi bắt đầu nghi ngờ.

- Về nhà hân hân mở! - cả ba chàng cùng ngăn tôi lại. Trông vẻ mặt họ đăm chiêu lạ thường.

- Thế còn quà của tôi đâu hả anh giáo viên trên?

- Không có!

Tên Nam Phong khoanh tay ngó lơ tôi, trong khi xung quanh hắn đã có sẵn quà cho mấy đứa con gái ngồi bên. Tôi có chút gì đó hụt hẫng, ít ra tôi cũng ngồi trong bàn tứ quý P cơ mà...

Bạn đang đọc truyện *Vì Cậu Là Bà Già Noel Của Riêng Mình Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Có thể là gì trong đây được nhỉ? Tôi vừa đi vừa nghĩ, ba cái hộp rõ khêuích trưng. Chẳng lẽ họ định tặng “gió” bên trong, cứ thử không có vật chất bên trong xem, mai tôi sẽ xé xác. Về nhà tôi vội vàng leo lên tầng mở quà. Chẳng thể đoán được bên trong tôi bóc vỏ cả ba món và cùng mở một lúc.

Hả, gì thế này... vồn vện ba tấm thiệp nhỏ bên trong.

“Đồ ngọc, tôi thích cậu đó, tôi mai gặp nhau tại nhà hát lớn/rạp chiếu phim/công viên”

Ba người, ba địa điểm, cùng một lời tỏ tình. Tôi ngỡ ngàng đến bàng hoàng. Họ thích tôi à? Tín này còn sốc hơn cả Việt Nam có tuyết. À à, tôi cũng dễ thương thì có gì là không thể, cũng đáng yêu, xinh xắn mà nhưng... chuyện gì đang xảy ra đây? Chưa bao giờ tôi nghĩ tới điều đó, cũng chưa chuẩn bị tinh thần sẽ đối mặt với họ thế nào.

Ngày hôm sau tôi dừng cảm lạnh mới dám đi học, còn cố tình đến sớm giờ giáo viên vào tiết kiệm thời gian gặp mặt các giáo viên. Các cậu ấy cười rõ tươi khi thấy bạn nữ duy nhất trong bàn đến nhưng nhận ra ngay sự lẩn tránh trong ánh mắt tôi. Cả buổi tôi chỉ ngó lên bảng rồi cặm cụi ghi chép, không hề quay sang bên.

- Bộ cái bàn này bị cảm hết rồi à? - Tên Tín Phong xóa tan không khí nào nề. Rồi lại thấy bốn người họ vui đùa, dường như họ đều không biết về tình cảm dành cho tôi của những người khác. Tôi không muốn làm mất tình bạn trong sáng ấy.

Giờ ra chơi tiết sau, ba giáo viên căng tin, còn lại mình tôi ngồi chốc chốc, cạo cạo vệt bút xóa dưới tên Nam Phong. Cơ mà sao tôi cứ chờ quà của hắn nhỉ? Học hết buổi sáng là về nghỉ Giáng Sinh rồi, có khi nào hắn nhận được nhiều quà quá đến nỗi ngộ độc quên mất nhỏ Trương Tam Phong này rồi. Tôi thờ dãi thụt.

Và đúng như lời đã nói, hắn không có quà cho tôi, ngay tới cái thiệp giáng sinh cũng không nốt. Con trai con đứa gì mà vô tâm thế chứ. Tôi vừa đi vừa lầm nhảm nói tên đáng ghét.

- Con gái, tối nay con có kế hoạch gì hay không? - Trong bữa tối mẹ gấp thức ăn cho và hỏi cô con gái cưng. Tôi lắc đầu không nhoe:
- Con không có, hay cả nhà mình đi xem phim, nghe nhạc thính phòng hay ra chỗ công viên ăn hạt dẻ đi mẹ! - Tôi ước mình làm được cả ba thứ đó cùng một lúc, để từ chối cuộc gặp riêng của gió.
- Nhóm bạn con không tổ chức gì ư? Tối nay mẹ và bố...
- Dạ dạ, con hiểu rồi ạ! - Thì ra là hai bố mẹ có kế hoạch đi chơi riêng, ông anh trai quý hóa của tôi còn đi từ sáng chưa về, lẽ nào đêm an lành thế này, tôi lại đắp chăn đi ngủ. - Máy đưa trong lớp hẹn con 7 rưỡi, con cũng chuẩn bị đi.

Nói là thế, tôi giả bộ lên phòng chăm chút nhan sắc. Trời ơi là trời, biết làm thế nào với ba ông gió bây giờ, tôi bút tóc cho lưu thông đầu óc...

Thực ra họ cũng đẹp trai, giỏi giang, có khiếu hài hước, tốt bụng đầy chữ, mình có thể nhầm mắt vớ đại một người thay vì đau đầu quần quanh suy nghĩ phải từ chối thế nào... nhưng... tôi đang chờ đợi một điều gì đó không phải từ họ, là ở một ai khác?

“Jingle Bells, Jingle Bells”

Tiếng chuông điện thoại rung lên giữa những dòng suy nghĩ hỗn độn, tôi vươn người tóm lấy.

- Alo! - Tôi rụt rè nhắc máy.
- *Tối nay lớp mình tụ tập ở nhà thờ, 7h, nhớ đến đúng giờ đó.*
- À ờ... sớm thế... mà Nam Phong này... máy gió kia có đi không? - Tôi cần môi, nghe giọng hân sao mà vội vàng thế, bộ phải gọi cho nhiều người lắm à. Mà tôi cũng lạ, tự bao giờ lại gọi tên hân nghiêm chỉnh đến thế.
- *Chắc chắn rồi, chúng còn nói sẽ dẫn người đặc biệt đến trình làng mà.*
- Vậy à... - Ôi, sao họ chắc chắn quá vậy. Tôi không nói gì thêm, đầu dây bên kia ngập ngừng một lát:
- *Mà... tôi cũng dẫn bà già Noel của mình tới.*

Tôi cúp máy trước, không chào mà cũng không bình luận gì. Hân sẽ dẫn bạn gái đến à? Ai vậy nhỉ? Sao lại kín tiếng thế? Liệu người đó có xinh không? Cá tính hay nét na thùy mị? Cùng lớp, cùng trường hay không?... những câu hỏi lần lượt hiện lên choán hết suy nghĩ trong đầu. Hân có bạn gái thì tôi cũng có đấy chứ, thậm chí không chỉ một mà là ba. Nhưng đến với ai bây giờ, lựa chọn nào cho thỏa?

Tôi vừa muốn chôn, giả bộ gia đình tự tổ chức giáng sinh mà chả tới gặp ai cả để không phải khó xử, nhưng lại muốn đến coi mặt người trong mộng của tên gió kia. Ôi, khó nghĩ quá.

- Cháu chào bác! Bạn Phương có nhà không ạ? Chúng cháu có hẹn với lớp đi chơi đêm giáng sinh.
- Phương con, có bạn tới rủ đi này!

Tôi ngủ lơ mơ cho đến khi có tiếng mẹ bèn chạy ào xuống. Trước mặt tôi là một con gió.

Phong nở nụ cười vô cùng ấm áp, để đến khi tôi được đánh thức sự ngán ngạo từ lời đồng ý cho đi của bố mẹ mới ra ngoài, sánh bước cùng Phong, tôi ngó nghiêng.

- Nhìn gì thế?
- À, không có gì... à mà... đi một mình à? - Tôi có chút bối rối.
- Ủ, một mình. Hỏi bà già Noel của tôi ấy hả? Lát nữa sẽ xuất hiện...

Tôi hình như không thể giấu được vẻ mặt buồn thiu của mình. Cái hân này lần nào nói cũng làm người khác cụt hứng.

- Mà sao lại đến đón... Phương? - tôi vừa đi vừa cúi gằm, hai tay nhét sâu tận trong túi áo.
- Thì mấy tên kia mãi chưa đến, đi cùng có hội mới vui. - Phong đi sau tôi một bước chân.
- Có khi nào họ không tới?
- Không thể, hôm nay họ nói có gì hay lắm mà.
- Nhưng... - Tôi ngập ngừng... - Nếu như họ không thể đến vì bạn gái họ không tới thì sao? - Lát nữa Phong có bạn tới cùng rồi, tôi sẽ đi cặp với ai được chứ. Nếu không có những tấm thiệp của các gió còn lại, chỉ ít tôi còn có người pha trò.
- Họ đâu có nói là sẽ dẫn bạn gái tới?

- À thì là một người quan trọng... nhưng người đó không thể... tới.
- Sao lại không thể khi người đó đã tới rồi?
- Ai cơ? - Tôi vẫn giả bộ ngây ngô, mình tôi phân thân làm ba được ư.
- Đồ ngốc, một mình tôi chọn và tự viết những ba cái thiệp mỗi tay làm chữ bộ. - Phong khẽ cốc nhẹ vào đầu tôi, con người cậu lúc này không giống với ngày thường, dịu dàng và bình yên.
- Là sao? - Tôi then thùng ngược mắt lên, điều đó có nghĩa là...
- Một người hẹn gặp ở nhà hát lớn, một ở công viên và một ở rạp chiếu phim. Giáng sinh thì phải tới nhà thờ chứ tới đó làm gì, đồ ngốc nên mới bị lừa.

Tôi lúc này mới nhận ra đôi chân mình đặt trên ngưỡng cửa nhà thờ. Khuôn mặt nóng ran từ lúc nào, bất chợt một bàn tay vuốt lên làn tóc tôi và thì thầm:

- Mấy con gió kia gán nợ cậu đó. Cậu... có nghĩa vụ làm bà già Noel của tớ trong tối nay.

Tôi mở tròn mắt ngạc nhiên. Thì ra người quan trọng của các gió là tôi bởi bị đem gán nợ cho con gió phương Nam này. Cũng ra là ba hộp quà giáng sinh ấy của gió Tín Phong. Tôi ngượng ngùng gật đầu nhận lời vì món quà rất hay ho ấy. Niềm vui len lỏi vào tận sâu trong trái tim, một lần gió khẽ vờn vũ làn tóc tôi, giây phút ấy nụ cười hai chúng tôi hòa chung cùng không khí tuyệt vời của đêm an lành.

- Ở thế cậu không đòi quà từ các gió còn lại à? Mấy cậu ấy chuẩn bị cho cậu món quà ý nghĩa lắm.
- Ừ nhì? Mình quên mất. Mà cậu biết quà đó là gì rồi à? Nói cho mình đi - Tôi di di hai bàn tay năn nỉ.
- Nói trước mất vui, nhưng thôi được. Cậu đưa hai tay che mắt đi, đếm từ một tới bốn thì mới được mở.
- Một... hai... ba... vì sao lại phải đếm tới Bốn? - Tôi làm theo và quyết tâm không tí hí. Chẳng Phong đã chụp lại ảnh cho tôi coi.
- Vì con gió thứ tư là tớ chứ còn ai! - Phong lại cốc vào đầu tôi. Đến giờ mà vẫn còn thú vui bắt nạt tôi chứ. - Mà... vì bà già Noel cần phải có ông già Noel đi bên cạnh hộ tống ngốc ạ!

Rồi chúng tôi đội cho nhau chiếc mũ đỏ của cặp đôi già Noel, bước đi trong tiết trời lạnh mà ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vì Cậu Là Bà Già Noel Của Riêng Minh Tớ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.